

Catilina-genus behorende Willem II zich Thorbecke, die een bête-noire van de Catilina's was en het als minister steeds meer zou worden, nog van het lijf poogde te houden. Donker Curtius is een voortrekker van hen, die zich in Thorbecke teleurgesteld vonden, toen deze zich geenszins speciaal de mandataris der maatschappelijk misdeelden achtte. Later zouden Potgieter en Busken Huet zich aan Donker Curtius verwant tonen, evenals in zeker opzicht Multatuli.

Waps plaats is niet onder hen. Hij was er te conservatief voor en had niets van de utopische socialist in zich. Hij heeft tijdelijk in de onderwereld der journalistiek verkeerd, maar uit geen ander beginsel dan verknochtheid aan Willem II. Toch past hij evenmin in de wereld van de verlopen viveurs, die hun koren groen gegeten hadden als Meeter en De Thouars. Hij was er veel te „oppassend” voor, al was het alleen maar in de puur financiële zin. Als hij dichtbundels van de bijna hongerlijdende Bilderdijk ter perse legt, stelt hij de voorwaarde, dat hem een deel (25 %) van het honorarium wordt afgestaan. Als de meester sterft en de familie geen geld voor de begrafenis heeft, schiet Wap onverwijld 400 gulden voor en heel zijn leven blijft hij met die *générosité coquetteren*, maar hij vertelt niet, dat hij hemel en aarde bewogen heeft om ze terug te krijgen. Ook de heldenmoed van de malcontent was hem vreemd; blijkbaar vond hij blô Jan ten slotte toch beter dan dô Jan. Hij was een hele held met zijn pen, speciaal als een pseudoniem hem dekte, maar van het bloed der martelaren had hij geen druppel in zich.

Nog eenmaal zou Wap in dienst van de koning een rol pogen te spelen. Het is niet onmogelijk, dat minister Van Hall daarachter zat. Na zijn welgeslaagde sanering van de financiën vaster in het zadel zittend, nam Floris van Hall een tweede sanering met te groter ernst ter hand, vastbesloten de coterie van dubieuze figuren, die de koning omzwermden, op te rollen. Sommige leden van het nobele gilde werd de grond zo warm onder de voeten gemaakt, dat zij naar het buitenland vluchtten. Onder hen was de gewetenloze Meeter, die in Engeland een soort autobiografie uitgaf, een gemeen pamflet, dat b.v. Van Hall er van beticht bepaalde personen te hebben laten vergiftigen om de koning te sauveren <sup>61</sup>). Zulke fantastische overdrijvingen voorbijgaande, moeten wij toch vaststellen, dat vooral de jaren 1845 en 1846 vol waren van